

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 27 de març del 2018

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i els magistrats M.I. Sr. Vincent ANIÈRE i M.I. Sr. Carles CRUZ MORATONES, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- Per escrit de data del registre 01-09-2016, el Sr. A.E.P. va presentar demanda laboral contra la societat A, SAU, titular del negoci de restauració "Bar-Restaurant B", demanant al Tribunal de condemnar a la societat demandada a satisfer-li l'import total de 20.428,77.-euros en concepte d'havers laboral impagats i d'indemnització per acomiadament fet en forma indeguda i subsidiàriament injustificat, més els interessos legals corresponents, a cotitzar a la CASS, més les costes processals i extraprocessals causades, inclosos els honoraris d'advocat i de procurador.

II.- El representant legal de la societat A, SAU, es va oposar a la demanda formulant una crida en garantia del Sr. P.J.B.L., i subsidiàriament sobre el fons sol·licitant la seva íntegra desestimació i la imposició de totes

les costes processals al demandant. Més subsidiàriament, en cas de ser condemnada va efectuar una expressa reserva d'acció de repetició contra el Sr. P.J.B.L.

El Sr. A.E.P. va manifestar que deixava a criteri del Batlle la decisió de crida en garantia i per Aute del 05-12-2016 es va decidir donar-hi lloc.

En data 15-02-2017, el Sr. P.J.B.L. va comparèixer davant de l'Hble. Batle i, sense presentar cap escrit, va manifestar aplanar-se.

III.- L'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle va dictar Sentència, de data 19-07-2017, decidint :

“que estimant íntegrament la demanda principal interposada pel Sr. A.E.P. contra la societat mercantil andorrana unipersonal per accions “A, S.A.U.” i havent estat considerat responsable de les obligacions exigides en la demanda al cridat en garantia, això és el Sr. P.J.B.L., ha de condemnar i condemna a la mercantil anterior a pagar a l'instant d'aquest plet la quantitat global neta de vint mil quatre-cents vint-huit euros amb setanta-set cèntims (20.428,77.- EUROS) pels conceptes laborals deguts segons s'articulava en el cos de l'escrit de demanda, augmentada dels interessos legals produïts d'ençà el dia setze de novembre del dos mil setze i fins que sigui íntegrament satisfeta; a cotitzar prop de la Caixa Andorrana de Seguretat Social els referits conceptes laborals i al pagament de les costes processals causades segons s'ha establert en el darrer Considerant de la present resolució .” .

IV.- Contra aquesta resolució ha interposat recurs d'apel·lació el representant legal de la societat A, SAU, demanant la seva revocació en el sentit de condemnar al Sr. P.J.B.L. i no pas a la societat A, SAU, i subsidiàriament, d'establir que la condemna sigui solidària i més subsidiàriament encara, deixar expressament palès que, en cas que no procedeixi la condemna solidària del Sr. P.J.B.L., que A, SAU pugui repetir la seva acció de reclamació contra el mateix, atès que el Sr. P.J.B.L. ha reconegut expressament la seva responsabilitat als autes, condemnant-lo al pagament de les despeses processals d'ambdues instàncies, inclosos els honoraris d'advocat i de procurador d'aquesta part.

El Sr. A.E.P. demana la confirmació de la resolució dictada en primera instància o, en cas de reformació, únicament i si així ho considera oportú la Sala, la condemna solidària del senyor P.J.B.L. amb la societat A, SAU, la corresponent cotització a la CASS i la condemna al pagament de les costes d'ambdues instàncies, inclosos honoraris d' advocat i procurador .

El Sr. P.J.B.L. no ha presentat cap escrit.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Vincent ANIÈRE.

FONAMENTS DE DRET

I.- El recurs de la societat A, SAU, es fonamenta en primer lloc sobre la consideració que no accepta que una persona cridada en garantia no pugui ser condemnada materialment i que no se li pugui exigir cap pagament. Afirmar que no es mostra d'acord o almenys vol un aclariment al respecte ja que afirma que existeixen resolucions en les que es va condemnar als cridats en garantia encara que de forma solidària. Afegeix que en el present cas a més, el cridat en garantia, Sr. P.J.B.L., ha reconegut expressament la seva responsabilitat i que el demandant sabia que el real responsable de la relació laboral i de l'acomiadament indegut era el mateix Sr. P.J.B.L.

L'altre aspecte del recurs de la societat A, SAU, que presenta en segon lloc malgrat correspondre a la seva petició principal, és justament que no pot acceptar la seva condemna ja que segons ella tot tracte i condicions laborals foren amb el Sr. P.J.B.L. qui va organitzar la vinguda a Andorra del treballador i no amb la societat A, SAU, qui no va pagar els salaris ni intervenir a la relació. D'altra banda, sosté que les mancances en el pagament del salari es van produir des del mes de setembre del 2015 i no és fins al 02-08-2016 que el treballador va denunciar aquest fet a la societat A, SAU, titular del negoci, i sense permetre un arranjament.

II.- Cal començar per determinar si existeix una responsabilitat de la societat A, SAU, front del treballador abans d'examinar la qüestió subsidiària de la condemna del cridat en garantia.

No es discuteix que el Sr. A.E.P. treballava com a cuiner en el restaurant B ubicat a Inclès des del mes de desembre del 2012 encara que no fos fins al dia 20-05-2013 que es va firmar un contracte de treball.

Aquest contracte el van firmar el treballador i, com a empresari, el Sr. T.N.M., actuant en qualitat d'apoderat de la societat A, SAU, la qual és titular administrativa del negoci BAR RESTAURANT B.

Dit document no menciona cap altra part ni referència al Sr. P.J.B.L. i només conté una clàusula habitual que el treball s'ha d'executar seguint les instruccions de l'empresari o de les persones per ell delegades.

Al respecte cal precisar que el Sr. P.J.B.L. era el cap d'administració i director financer de l'empresa A, SAU, i treballava pels negocis de la família N. des de fa molts anys.

En la seva confessió en judici, practicada a petició de la societat defenent, a la qüestió de dir com és cert que el Sr. A.E.P. i la seva esposa eren coneixedors que el propietari real del restaurant era el Sr. P.J.B.L., el mateix, va contestar precisament que :

“...eren coneixedors de que el compareixent donava totes les ordres i instruccions, doncs així es produïa, desconeixent no obstant si aqueta eren coneixedors que ell era el propietari real del negoci, doncs l'únic que els havia dit és que era ell "qui portava el negoci", no sabent quina interpretació en varen poder fer els mencionats.”

A més és el “restaurant B” que apareix com a cotitzant al l'extracte de punts de vellesa pel tot el període en qüestió i no s'ha aportat cap butlletí de salari de tal manera que no s'ha pogut comprovar les mencions que hi haurien pogut aparèixer.

D'altra banda, el treballador sempre ha presentat el Sr. P.J.B.L. com un encarregat (i en el seu escrit de contesta la societat defenent el qualifica com a tal) mantenint que l'empresari (“patró”) era la societat A, SAU.

És totalment falsa l'afirmació de l'escrit de contesta que a partir del 2015 el Sr. P.J.B.L. va esdevenir titular administratiu del negoci doncs apareix que és només en 2017 que es va inscriure un canvi de propietari al registre de comerç.

El que ha quedat acreditat és que en data 01-06-2015 el Sr. P.J.B.L. i la societat A, SAU, representada pel Sr. T.N.M. van firmar un contracte privat acordant, que a partir de la data i per un període de 5 anys, el primer explotaria el restaurant pel seu compte propi, fent-se càrrec de les obligacions envers el personal existent, i devent també efectuar les obres i reparacions necessàries pel canvi de titularitat administrativa. Mai el Sr. P.J.B.L. va regularitzar el canvi de titularitat administrativa (posició 14na de la seva confessió en judici).

En data 02-11-2016, les parts van decidir resoldre el referit contracte per incompliment del Sr. P.J.B.L. qui es va comprometre a assumir els deutes del negoci relatius al període durant el qual el va explotar.

En aquestes condicions no es pot compartir l'afirmació que tots els tractes amb el treballador les va tenir el Sr. P.J.B.L. i que la societat A, SAU, no va intervenir a la relació. Al contrari, ens trobem al davant d'un treballador que va iniciar una relació laboral amb una societat i que en cap moment es va veure notificar un canvi d'empresari.

Ben evidentment, el treballador és un tercer al contracte del 01-06-2015 i aquest darrer no li pot perjudicar de cap manera.

És doctrina molt assentada d'aquesta Sala que l'empresari té l'obligació de deixar perfecte coneixement a l'empleat de qui és la persona que el contracta, que tota confusió al respecte no pot perjudicar al treballador sinó a qui ha creat o participat a crear la confusió i que no pertoca al treballador recercar quin és el veritable propietari del negoci, quan existeix un titular administratiu del mateix.

(Veure entre altres sobre aquesta problemàtica : TSJC 161/10 del 28-10-2010, 295/12 del 28-02-2013, 334/014 del 13-01-2015, 335/16 del 20-12-2016, 23/16 del 29-04-2016, 163/15 del 26-11-2015 i a *contrario* 263-14 del 05-02-2014).

Així, el treballador era perfectament legítim al moment de presentar la demanda en considerar la societat A, SAU, com l'empresari en el sentit de l'article 10 del Codi de relacions laborals i la mateixa s'ha de tenir com a responsable de la seva situació laboral i dels incompliments patits pel demandant.

III.- Sobre el fons de les demandes, la societat defenent no va aportar cap argument per contradir les pretensions de l'assalariat sinó que es va remetre a les explicacions del Sr. P.J.B.L.

Ara bé, el mateix, sense aportar mai cap escrit en el present procediment, va manifestar aplanar-se a la demanda.

Escau precisar que, del punt de vista processal, difícilment podia el Sr. P.J.B.L. aplanar-se a una demanda que no anava dirigida en contra d'ell però la conseqüència que podem treure d'aquest posicionament processal del cridat en garantia és que el mateix va admetre com a certa la versió del treballador i demandant.

Així les coses, no s'ha discutit mai ni els impagaments salarials ni que el comiat fou practicat en forma indeguda donant lloc a la indemnització de l'article 98 del Codi de relacions laborals.

L'únic greuge formulat per la societat apel·lant és relatiu al fet que retreu al treballador de no haver-la informat dels impagaments fins al mes d'agost del 2016 i no haver permès cercar una solució per arranjar-ho.

Però tal argument no pot prosperar per dues raons.

La primera és que, com ho hem establert anteriorment, pel treballador l'empresari era la societat A, SAU (la qual tenia un encarregat en la persona del Sr. P.J.B.L.) i és aquesta societat qui era responsable del pagament puntual del salari podent raonablement pensar el Sr. A.E.P. que tot tracte que tenia amb el Sr. P.J.B.L. ho era amb un representant vàlid de l'empresari.

La segona és que el treballador va adreçar un sinó dos requeriments (per Burofax el 25-06-2016 i per correu certificat 05-08-2016) a la seu de la societat A al Pas de la Casa i que la mateixa no justifica haver-hi contestat de qualsevol manera.

Per consegüent, la condemna de la societat A, SAU, pronunciada pel tribunal d'instància s'ha de mantenir.

IV.- En relació a la qüestió subsidiària de la condemna del cridat en garantia, el tribunal d'instància ha jutjat que si bé s'havia de considerar responsable al cridat en garantia de totes les obligacions exigides en la demanda només calia condemnar a la societat A, SAU, a pagar tots els imports de la demanda.

En aquesta alçada no es discuteix el tema de la responsabilitat solidària del Sr. P.J.B.L. el qual no ha formulat cap recurs ni cap al·legació.

Pel que fa a la possibilitat de condemnar-lo, el tribunal ha citat *in extenso* la motivació de la nostra sentència 124/2015 del 27-10-2015 i no cal repetir-la sinó exposar que dita sentència va pretendre clarificar i fins i tot fixar les normes aplicables a la institució de la crida en garantia tant al respecte de la possibilitat de condemnar o no el cridat en garantia quan la part agent no ha dirigit la seva pretensió en contra seu, com respecte de la imposició de les costes (cf. també TSJC 252/16 du 20-12-2016 i 104/2017 del 30/11-2017).

En tal cas, s'ha d'entendre que la crida en garantia obre una opció al demandant ja que pot decidir, o no, ampliar les seves demandes en el sentit de dirigir-les també en contra del cridat en garantia. A partir del moment on decideix canviar la litis i demanar també en contra del cridat en garantia, es produeix un canvi de posició processal en la persona del cridat qui no compareix més de forma voluntària sinó que esdevé una part demandada a l'igual del primer demandat que la va cridar.

Però tal canvi dels termes litigiosos només es produeix si la part agent dirigeix les seves pretensions de manera clara i contundent en contra del cridat sol·licitant que se la tingui també com a part demandada.

La part recurrent sosté que en diverses resolucions recents sí que s'haurien condemnat als cridats en garantia encara que de forma solidària però només en cita una.

Ara bé, de conformitat en els principis que acabem d'exposar, és possible que s'hagin condemnats uns cridats en garantia si en els procediments en

qüestió la part agent havia decidit dirigir les seves demandes també en contra d'ells.

Pel que fa la decisió citada (TSJC 501-2015 del 30-06-2016) es tracta d'un Aute de reformació que va donar lloc a una crida en garantia al considerar correcte que es cridi al tercer per que pugui “...*defensar els seus interessos i ni sigui precis endegar un procediment de repetició posterior, en el seu cas, ni es vegin afectades per la decisió que es prengui en aquest sense poder intervenir-hi, de tal manera que cap perjudici, sinó a la inversa, els hi pot produir participar en aquest procés si es demostra que no van tenir cap responsabilitat...*”. Per tant aquesta decisió no comporta cap condemna solidaria del cridat en garantia.

En el present cas, l'agent no ha demanat mai la condemna, sigui solidària o no, del Sr. P.J.B.L. remetent-se sempre al criteri del tribunal.

Per tant, la decisió de no pronunciar cap condemna en contra del Sr. P.J.B.L. és conforme amb els principis que acabem d'exposar i s'ha de mantenir.

V.- Pel que fa a la petició de deixar expressament palès que, en cas que no procedeixi la condemna solidària del Sr. P.J.B.L., que A, SAU, pugui repetir la seva acció de reclamació contra el mateix, atès que el Sr. P.J.B.L. ha reconegut expressament la seva responsabilitat als autes, hem de dir que tal demanda no té transcendència revocatòria i no mereix cap pronunciament exprés.

En efecte, com ho hem dit abans (i aquí rau l'interès essencial de la crida en garantia ja que la decisió judicial sobre la responsabilitat del cridat pot ser matèria de cosa jutjada en un plet posterior entre el cridant i el cridat), el Tribunal ha considerat el Sr. P.J.B.L. responsable dels incompliments laborals soferts pel Sr. A.E.P. sense que aquest aspecte fos recorregut.

Aleshores, pertoca a la societat condemnada decidir si vol instar una acció de repetició en contra del mateix però això no requereix ara cap pronunciament per part de la Sala, qui només constata la reserva d'acció feta pel defenent.

VI.- En relació de les costes processals de primera instància, per aplicació del principi del venciment objectiu que regeix la imposició de les

costes en matèria civil, l'estimació íntegra de la demanda justifica per si sola la condemna de la part demandada vençuda a satisfer-les.

D'altra banda, l'impossibilitat de condemnar al cridat impedeix imposar-li les costes exposades pel demandant.

Dit això, de conformitat amb el principi fixat el 27-10-2015 i donat que s'ha considerat el cridat com a responsable, és amb bon criteri que el Tribunal unipersonal ha decidit que havia de suportar les seves pròpies costes.

Per tant, s'han de mantenir les decisions en relació a les costes de primera instància.

VII.- En aplicació del mateix principi del venciment objectiu, la desestimació del recurs determina la condemna de l'apel·lant a fer-se càrrec de les costes d'aquesta segona instància.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs de la societat A, SAU, contra la Sentència de l'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle de data 19-07-2017 que confirmem íntegrament, imposant a la mateixa les costes judicials de segona instància.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramès testimoni a l'Hble. Presidenta de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.